

CONCERT DELS "SO WHAT" LA TARDOR PASSADA

Pels amants del Jazz, el concert dels So What a la Sant Francesc, a finals d'octubre, va ser una cullerada de bona sopa, sobretot pels que passen gana, "a falta de pan buenas son tortas". Granollers, després de Barcelona i Terrassa, hi ha una bona afecció de Jazz que mereix una programació digne i estable al menys un cop a l'any, si no vol perdre el poc prestigi que hi ha.

Fins el moment de començar era una incògnita el que podíem sentir aquella nit. Pel nom "So What" (així què), teníem la referència que és el títol d'un tema de Miles Davis. El jazz que cultiva aquest grup es pot inscriure en un "be bop" evolucionat. Just en el moment que el Jazz arribés a un punt àlgic, abans de que evolucionés cap al "free" i a la fusió amb altres estils. Superada la fredor del principi, els So What van oferir un bon concert.

So What és un quartet alemany format per Paolo Fornara, que toca el saxo tenor i el soprà. Jörg Mulhaüs, el contrabaix. Jürgen Streck al piano i Michael Grobmann a la bateria. D'aquest quartet es podria treure dues formacions. Una formada pel saxo i el piano, més grans d'edat, i que només van complir correctament. I una altre formació integrada pel baix i el bateria. Aquests van impressionar pels recursos tècnics i brillants

del concert, el qual es va dividir en dues parts, amb cinc temes cadescuna. Curiosament el primer i últim tema de cada part éren de P. Fornara "Euphonisch", "Triologisch", "Jocus on Jazz" i "Introduction". El baixista, un dels més destacats, J. Mulhaus va compondre dos temes que es van tocar. El segon "Bluesey" es va destacar per practicar una tècnica elegant i amb un solo. L'altre tema, el penúltim, "Hot coffee", es va destapar més encare. Es treia una bona textura al contrabaix, amb pastilla amplificada. En el tercer tema, el més interessant pel meu gust, Polls, del pianista d' Steeps Abed. Don Grolnich, el bateria M. Grobmann, es va veure que era el que dominava la situació amb la mirada. Va funcionar com un rellotge alemany, ajudat amb metrònom que posava en marxa en cada tema. Els seus recursos tècnics éren complers, canvis de vaqueta, escombretes i fins i tot va tocar amb la mà.

També van tocar un tema de Jimmy, "Big P.", i un altre de Bill Evans, "Twelve Tone Tune". I al final els So What ens van oferir un joc amb una versió jazzera de la popular havanera "El meu avi", tot un detall a agrair, però ja ens havien dominat el cos amb ritme de jazz durant tota l'actuació.

JOAQUIM CAMPRUBÍ

